

Vor heltinde, således som hun har fremstillet sig i det foregående, er på vej til at ville overspringe et moment af sit liv, hun er i færd med at ville leve ganske åndeligt, noget naturen ikke tåler. Med den dybde hendes sjæl har, må hun nødvendig elske med en overordentlig lidenskab, når hun bliver forelsket. Her står jeg altså ved den dramatiske interesse, at Antigone er forelsket og jeg siger det med smerte, Antigone er dødelig forelsket.

Her ligger åbenbart den tragiske kollision. Man burde i almindelighed være lidt mere kræsen med, hvad man kalder tragisk kollision. Jo mere sympatiske de kolliderende magter er, jo dybere, men tillige mere ensartede, de er, desto betydningsfuldere bliver kollisionen. Hun er altså forelsket og den, som er genstanden for hendes kærlighed, er ikke uvidende derom.

Min Antigone er nu ingen almindelig pige, og således er også hendes medgift en ualmindelig – hendes smerte. Tilhøre en mand kan hun ikke uden denne medgift, det føler hun ville være for højt povet, at skjule den for en sådan iagttager ville være umuligt, at ville have skjult den, var en forsyndelse mod hendes kærlighed; men kan hun tilhøre ham med

den? Tør hun betro den til noget menneske, endog til en elsket mand?

Antigone har kraft; spørgsmålet er ikke, om hun for sin egen skyld, for at lette sit bryst, skal betro nogen sin smerte, for hun kan vel bære den uden understøttelse; men kan hun forsvare det for den afdøde? Selv lider hun jo også på en måde ved at betro ham sin hemmelighed; for også hendes liv er jo sørgeligt medindflettet deri. Dette bekymrer hende imidlertid ikke.

Spørgsmålet er kun om faderen. Fra denne side er altså kollisionen af sympatisk natur. Hendes liv, som før var roligt og stille, bliver nu bestandigt i hende selv naturligvis, heftigt og lidenskabeligt, og hendes replik begynder her at blive patetisk. Hun strider med sig selv, hendes liv har hun villet ofre sin hemmelighed, men nu fordres hendes kærlighed som offer. Hun sejrer, det vil sige hemmeligheden sejrer, og hun taber. Nu kommer den anden kollision, thi for at den tragiske kollision ret skal være dyb, må de kolliderende magter være ensartede.

Den hidtil beskrevne kollision har ikke den egenskab, for kollisionen er egentlig mel-

lem hendes kærlighed til faderen og til hende selv, og om ikke hendes egen kærlighed er for stort et offer. Den anden kolliderende magt er den sympatiske kærlighed til hendes elskede. Han ved, at han er elsket, og vover dristig sit angreb. Hendes tilbageholdenhed forundrer ham vel; han mærker, at der må være ganske særegne vanskeligheder, men som dog ikke må være ham uoverstigelige.

Alt, hvad ham er magtpåliggende, er, at overbevise hende om, hvor højt han elsker hende, ja, at hans liv er forbi, når han må give afkald på hendes kærlighed. Hans lidenskab bliver til sidst næsten usand, men kun desto mere opfindsom på grund af denne modstand. Med hver kærlighedsforsikring forøger han hendes smerte, med hvert suk borer han sorgens pil dybere og dybere ind i hendes hjerte. Han lader intet middel uforsøgt for at bevæge hende. Han ved som alle andre, hvor højt hun elsker faderen.

Han træffer hende ved Ødipus' grav, hvor hun har søgt hen for at give sit hjerte luft, hvor hun overlader sig til sin længsel efter faderen, om end selv denne længsel er blandet med smerte, fordi hun ikke ved, hvorledes hun skal mødes med ham igen, om han var